

ПРИЧА О ТАТАЛИЈИ, Весна Алексић

БРАЋА И СЕСТРЕ КАО НАЈВЕЋА РАДОСТ

Весна Алексић је рођена 1958. године у Обреновцу. Пише за децу и адолесценте. Најпознатији романи су јој „Звезда ругалица“, „Карта за летење“, Ветра је, Аја и други. Ради као стручни сарадник у предшколском образовању.

Прича о Таталији је прича о једном малом дечаку који уопште није желео сестру. Чим је чуо да је у мамином стомаку, он постаје себичан. Мислио је да ће морати да дели маму са њом, као и њену пажњу и њену љубав. Зато што је није желео, назвао ју је Таталија, уместо Наталија. Тако му је било „згодније“. Одлучио је да од тада говори само јапански језик, али како га није знао, већину времена је ћутао. Био је љубоморан, јер је мама више бринула о Наталије, него о њему. Он схвата да он у ствари вољу своју сестру оног тренутка када она одлази у болницу због жутице коју је добила. Био је јако и тужан и усамљен. Недостајала му је и мама. Схватио је да Таталија, када јој буду вадили крв, неће умети да каже НЕЋУ, нити ће знати да се одбрани, јер је мала. Чини ми се да је тог тренутка и схватио да је воли. Почео је да брине о њој. Пожелео је да је пошаље на Јупитер. Омиљени лик ми је беба Таталија (Наталија), јер је у кућу донела радост. Због жуте косе, прозвали су је „жуто паче“. Лик бабе је смешан, али и по мало досадан, јер је стално говорила Наталији како је лепа и савршена.

С обзиром да сам јединица, волела бих да имам сестру са којом ћу да се играм и да делим све. Она би, сигурно, као и Наталија, унела срећу у наш дом.